

FILIP TAMÁS
Kiáltótorony

Mintha tündök volna a
fejem fölött, s a tündök
fölött a Medium Cœli.
Most talán megérdemelném
a csöndet, de a függőleges
szárítókötélen láthatatlan
zászlók csattognak szüntelen.

Röpül a hétszárnyú madár,
átszakítja az ég határait,
örökre eltűnik, de egy
tolla épp a lábam elé hullik.
Próbálok fölemelni, de
mozdíthatatlanul nehéz.

Tudom, az embermesternek
gondja van rám, figyel, tanít,
s én növekszem a hitben,
árnyékom már tud járni a vízen,
s ha hívnak a gyönyör sötéten
zúgó fenyvesei, ő visszatart,
ne lépjem át a határait.

Most épp nem figyel,
indulok hát fölfelé a kiáltás
tornyába, hogy messzire lássak,
hogy lássam a többi tornyot.
Az ősök létráján kapaszkodom,
szeretnék egyedül lenni,
de fönt a legtetőn egy vak
halálkoldus úgy néz a semmibe,
hogy megsajnálom, és a
kalapjába dobom az életem.